

Den lille Rødhætte

Der var engang en sød, lille pige, som alle mennesker holdt meget af, men ingen elskede hende som hendes bedstemor, der slet ikke vidste, hvor godt hun skulle gøre det for hende. En gang gav hun hende en lille rød fløjls hue, der klædte hende så godt, at hun altid gik med den, og derfor blev hun kaldt Rødhætte. En dag sagde hendes mor til hende: "Se her, lille Rødhætte, her har du et stykke kage og en flaske vin, kan du bringe det hen til bedstemor. Hun er syg og svag, så det vil nok styrke hende. Du må helst gå med det samme, før det bliver alt for varmt, men gå nu pænt den lige vej og pas på, du ikke falder og slår flasken itu. Og husk så at sige goddag straks, når nu kommer ind i stuen, og stå ikke først og se dig om."

"Jeg skal nok huske det altsammen," sagde Rødhætte og gav sin mor hånden på det. Bedstemoderen boede ude i skoven, en halv times gang fra landsbyen. Da Rødhætte kom ind i skoven mødte hun ulven, men hun var slet ikke bange, for hun anede ikke, hvor slem den er. "Goddag, Rødhætte," sagde den. "Goddag," svarede hun. "Hvor skal du hen så tidlig?" - "Jeg skal til bedstemor." - "Hvad er det, du har under forklædet?" - "Det er kager og vin. Vi har bagt i går, og nu skal stakkels, gamle bedste også have noget med." - "Hvor bor din bedstemor, lille Rødhætte?" - "Åh, det er vel et kvarters gang herfra. Hendes hus ligger under de tre store egetræer, du ved nok." - "Dét er én rigtig lækker lille mundfuld*," tænkte ulven ved sig selv, "hun vil nok smage bedre end den gamle. Nu vil jeg bære mig rigtig snildt ad, så jeg får fat i dem begge to." Den fulgte nu Rødhætte et lille stykke på vej, og lidt efter sagde den til hende: "Se engang de dejlige blomster, Rødhætte, du ser dig slet ikke om. Du hører vist ikke engang, hvor kønt fuglene synger. Du skynder dig ligeså meget, som om du skulle i skole, og der er dog så dejligt herude i skoven."

Rødhætte så sig om. Solstrålerne skinnede mellem bladene ned på de mange kønne blomster, og hun tænkte: "Bedstemor ville sikkert blive glad for en buket blomster. Det er så tidligt, så jeg kan godt nå at plukke nogle." Hun gik nu ind mellem træerne og begyndte at plukke, men når hun havde plukket en, syntes hun, at der stod nogle meget kønnere længere borte, og på den måde kom hun dybere og dybere ind i skoven. Ulven gik imidlertid den lige vej til

bedstemoderens hus og bankede på: "Hvem er det," spurgte hun. "Det er mig, lille Rødhætte, med kager og vin til dig," svarede ulven. "Tryk på klinken," råbte bedstemoderen, "jeg er så dårlig, at jeg ikke kan stå op." Ulven trykkede på klinken, så døren gik op, og uden at sige et ord gik den lige hen til sengen og slugte den gamle bedstemor. Så tog den hendes klæder på, lagde sig i sengen og trak forhænget for.

Rødhætte havde imidlertid plukket lige så mange blomster, hun kunne bære, og kom langt om længe hen til huset. Hun kunne ikke forstå, at døren var åben, og da hun kom ind i stuen, blev hun så underlig til mode, og det kunne hun slet ikke begribe, for hun holdt ellers så meget af at være hos sin bedstemor. "Goddag," sagde hun, men der var ingen, som svarede. Hun gik så hen til sengen og trak forhænget til side, og der lå bedstemoderen med natkappen trukket dybt ned i panden og så så underlig ud. "Sikke lange ører du har, bedstemor," sagde Rødhætte. "Det er for at jeg bedre kan høre, hvad du siger." - "Og sikke store øjne du har, bedstemor." - "Det er for at jeg bedre kan se dig." - "Men sikke store hænder du har, bedstemor." - "Så kan jeg bedre holde på dig." - "Men, bedstemor, sikken en forfærdelig stor mund du har." - "Det er for at jeg bedre kan æde dig," sagde ulven, og i samme øjeblik sprang den ud af sengen og slugte den stakkels lille Rødhætte.

Da ulven nu havde fået sin lyst styret, lagde den sig igen i sengen og snorkede så huset rystede. Jægeren gik netop forbi og tænkte: "Det er dog løjerligt, så den gamle kone snorker. Det er bedst, jeg går ind og ser, om der er noget i vejen." Han gik ind i stuen og fandt ulven liggende i sengen. "Nu har jeg dig da endelig, din gamle synder," sagde han, "jeg har rigtignok længe søgt efter dig." Han skulle lige til at skyde den, da han kom i tanker om, at ulven kunne have slugt den gamle bedstemor, og at hun måske var levende endnu. Han tog derfor sin kniv og begyndte at skære ulvens bug op. Da han havde gjort et par snit, så han den røde hue skinne, og lidt efter sprang den lille pige ud og råbte: "Nej, hvor jeg var bange. Der var så mørkt i ulvens mave." Den gamle bedstemor kom også ud, men hun var meget forpustet og kunne næsten ikke få vejret. Rødhætte hentede i en fart nogle store sten og puttede dem ind i maven på ulven, og da den vågnede og ville

løbe sin vej, faldt den om og var død med det samme. De var alle tre meget glade. Jægeren trak skindet af ulven og tog det med sig hjem, bedstemoderen spiste kage og drak vin og kom igen til hægterne, og lille Rødhætte lovede sig selv, at hun aldrig mere ville løbe ind i skoven, når hendes mor havde forbudt hende det. Man fortæller også, at da Rødhætte en anden gang ville bringe sin bedstemor nogle kager, mødte hun igen en ulv, som ville lokke hende ind i skoven. Men Rødhætte tog sig vel i agt og gik lige hen og fortalte sin bedstemor, at hun havde mødt en ulv. "Den så så ond ud," sagde hun, "så jeg er vis på, den havde spist mig, hvis det ikke havde været på den vej, hvor der kommer så mange mennesker forbi." - "Lad os lukke døren, så den ikke kan komme herind," sagde bedstemoderen. Kort efter bankede ulven på døren og sagde: "Luk op, bedstemor, det er Rødhætte der kommer med kager til dig." De svarede ikke, og ulven listede sig nogle gange rundt om huset, men sprang til sidst op på taget for at vente der, til Rødhætte gik hjem om aftenen, og så snige sig efter hende og æde hende i mørket. Men bedstemoderen mærkede nok, hvad den havde i sinde. Udenfor huset stod der et stort stentrug, og hun sagde nu til pigen: "Jeg har kogt pølser i går, lille Rødhætte. Tag det vand, jeg har kogt dem i, og hæld det ud i truget." Rødhætte gjorde det, og lugten af pølserne trængte op til ulven. Den snusede og kiggede ned, og strakte til sidst hals, så den tabte ligevægten og gled ned ad taget, lige i det store trug og druknede. Men Rødhætte gik glad hjem, og der var ingen, som gjorde hende noget.

* * *